

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de minister van Justitie,
2.
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 28 juli 2010 in zaak nr. 09/22842 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 9 juni 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen en de voorlopige voorziening getroffen dat alle rechtsgevolgen van het besluit van 13 juli 2007 worden geschorst tot in bezwaar is beslist. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 augustus 2010, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de minister hebben verweerschriften ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling betoogt in het verweerschrift dat het hoger beroep van de minister niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, omdat de beweerdelijk gemachtigde geen machtiging heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij als senior procesvertegenwoordiger is gemachtigd om namens de minister hoger beroep in te stellen.

2.1.1. Op 20 juli 2005 is de Algemene ondermandaatregeling van het hoofd Immigratie- en Naturalisatiedienst (Stcrt. 2005, 136; hierna: de regeling) in werking getreden.

Het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst heeft in artikel 3, gelezen in samenhang met artikel 1, eerste lid, van de regeling en de daarbij behorende lijst van functionarissen, voor zover thans van belang, senior procesvertegenwoordigers van de Directie Procesvertegenwoordiging gemachtigd tot het aanwenden van rechtsmiddelen.

In dit geval heeft een zodanige functionaris namens de minister hoger beroep ingesteld.

Het betoog van de vreemdeling faalt.

2.2. Hetgeen de vreemdeling in het hogerberoepschrift heeft aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene

zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. De minister klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het standpunt van de minister dat het belang van de openbare orde en nationale veiligheid zwaarder dient te wegen dan het belang van de vreemdeling bij een ongestoord familieleven, in rechte niet houdbaar is. Allereerst kan volgens de rechtbank van een invulling van gezinsleven redelijkerwijs niet meer worden gesproken, wanneer de vreemdeling en zijn gezin alleen maar zonder de fysieke aanwezigheid van eerstgenoemde contact kunnen onderhouden. Voorts acht de rechtbank onvoldoende gemotiveerd dat de vreemdeling met zijn gezin buiten Nederland en Afghanistan het gezinsleven kan uitoefenen, nu hij door de signalering in het Schengen Informatie Systeem niet in andere landen van het Schengengebied mag verblijven en landen buiten dit gebied vanwege zijn achtergrond niet snel bereid zullen zijn hem over te nemen.

Hiertoe betoogt de minister onder meer dat het standpunt inzake het contact tussen de vreemdeling en zijn gezin ten overvloede is ingenomen. Verder brengt de minister naar voren dat het, gelet op paragraaf B2/10.2.3.2 van de Vreemdelingscirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), aan de vreemdeling is om aan te geven of te onderbouwen waarom hij en zijn gezinsleden het gezinsleven niet in een derde land zouden kunnen uitoefenen, en dat de vreemdeling dit heeft nagelaten.

2.3.1. Volgens paragraaf B2/10.2.3.2 van de Vc 2000 zien objectieve belemmeringen op belemmeringen om het gezinsleven tussen de verblijfsgerechtigde hoofdpersoon en de gezinsleden buiten Nederland uit te oefenen. Bij de beoordeling van de vraag of daarvan sprake is, zal veelal moeten worden beoordeeld of het gezinsleven in het land van herkomst kan worden uitgeoefend. In het zich daartoe lenende geval zal echter ook moeten worden beoordeeld of het gezinsleven in een derde land kan worden uitgeoefend. In iedere zaak zal beoordeeld moeten worden of er sprake is van een objectieve belemmering. In het algemeen geldt daarbij onder meer dat, indien het gezinsleven niet in het land van herkomst, maar mogelijk wel in dat derde land kan worden uitgeoefend, voorshands geen objectieve belemmering wordt aangenomen. De verblijfsgerechtigde hoofdpersoon en de gezinsleden dienen daarover helderheid te verschaffen en dat te onderbouwen.

Niet in geding is dat het gezinsleven tussen de vreemdeling, zijn echtgenote en hun kinderen niet in het land van herkomst kan worden uitgeoefend. In het besluit op bezwaar heeft de minister zich echter op het standpunt gesteld dat niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in enig ander land uit te oefenen. Anders dan vereist volgens voornoemde paragraaf van de Vc 2000 heeft de vreemdeling niet onderbouwd waarom voor hem en zijn gezinsleden een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven in een derde land uit te oefenen. Reeds hierom was er geen grond voor het oordeel van de rechtbank dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat de vreemdeling met zijn gezin buiten Nederland en Afghanistan het gezinsleven kan uitoefenen.

2.3.2. In het besluit van 9 juni 2009 heeft de minister gewezen op de mogelijkheid van contact tussen de vreemdeling en zijn gezin zonder fysieke aanwezigheid van de vreemdeling, nadat hij eerst het standpunt heeft ingenomen dat voor de vreemdeling en zijn gezinsleden geen objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven in enig ander land dan Afghanistan of Nederland uit te oefenen. Gelet hierop moet het standpunt van de minister dat ook op andere wijze contact mogelijk is tussen de vreemdeling en zijn gezinsleden, worden beschouwd als een subsidiair standpunt voor het geval het primaire standpunt omtrent het ontbreken van objectieve belemmeringen ten aanzien van de gezinsleden van de vreemdeling geen stand kan houden. Nu blijkt hetgeen is overwogen onder 2.3.1 het primaire standpunt van de minister stand kan houden, behoefde zijn subsidiaire standpunt geen bespreking meer door de rechtbank.

2.3.3. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond en het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 9 juni 2009 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.5. De vreemdeling klaagt in beroep dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat niet is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden om af te zien van de ongewenstverklaring.

Hiertoe betoogt de vreemdeling dat zijn gezinsleden inmiddels in het bezit zijn gesteld van een verblijfstitel en hij al sinds 1998 tracht te worden toegelaten.

2.5.1. Wat betreft de toelating van de gezinsleden van de vreemdeling is van belang dat met deze omstandigheid reeds rekening is gehouden bij de toetsing aan het recht op gezinsleven. In zoverre is dan ook geen sprake van een bijzondere omstandigheid.

Met betrekking tot de lange duur van de pogingen van de vreemdeling om zelf toelating te verkrijgen geldt dat deze een gevolg is van de diverse procedures van rechtsbescherming die door de vreemdeling zijn aangewend. Het bestaan van dergelijke procedures is op zichzelf geen bijzondere omstandigheid, daargelaten de vraag of het aanwenden van deze procedures in dit geval geheel voor rekening van de minister dient te komen.

Gelet op het voorgaande heeft de minister zich op het standpunt kunnen stellen dat niet is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden om af te zien van de ongewenstverklaring. De beroepsgrond faalt derhalve.

2.6. Het beroep van de vreemdeling is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 28 juli 2010 in zaak nr. 09/22842;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtenonk en mr. G. van de Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Snijders, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

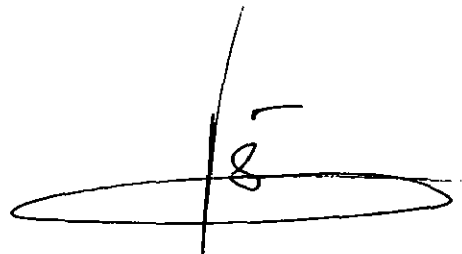
w.g. Snijders
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 november 2011

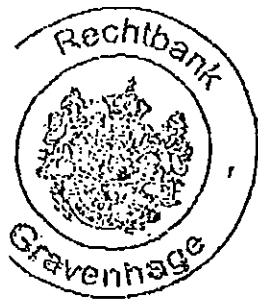
279

Verzonden: 10 november 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line with a horizontal stroke at the top, a loop, and a horizontal line at the bottom.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Meervoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 09/22842

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 9801.17.8012,
eiser,
gemachtigde mr. J.G. Wiebes, advocaat te Lelystad;

IND lokatie:	Zwolle		
Dossternr:			
ULAD ontvangstdatum:			
Briefnr:			
IND ontvangstdatum:	29 JUL 2010		
Registratie in INDIS	naam m.d.w.:		
	datum:	29-07	unit:
Invoercontrole	naam m.d.w.:		
	datum:		unit:

en

de minister van Justitie, als rechtsoptvolger van de staatssecretaris van Justitie, (Immigratie- en Naturalisatiedienst), te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd door mr. C.H.H.P.M. Kelderman, ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2007 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Bij brief van 18 juli 2007 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 9 juni 2009 ongegrond verklaard.

Bij brief van 24 juni 2009 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 21 augustus 2009. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 30 maart 2010 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 09/22842

blad 2/7

2. Overwegingen

2.1 Blijkens de gronden van beroep en het gestelde ter zitting is in geschil de vraag of verweerder artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing heeft kunnen verklaren en hem op grond daarvan ongewenst heeft kunnen verklaren. Voorts is in geschil of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en artikel 8 van het EVRM zich niet (duurzaam) tegen de uitzetting van eiser verzetten.

2.2 Samengevat heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat ten aanzien van eiser ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder a, b en c, van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft daarbij verwezen naar onder meer het algemeen ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 en het individuele ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 1 augustus 2000 (DPC/AM admnr. 679125) en de correctie daarop van 8 augustus 2000. Er is volgens verweerder sprake van 'knowing participation' nu eiser wist of had moeten weten dat het Afghaanse leger en de KhaD/WAD op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag hebben gepleegd in de periode dat eiser daar werkte. Voorts is sprake van 'personal participation', aangezien de misdrijven onder zijn verantwoordelijkheid werden gepleegd. Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM staat te wachten vanwege zijn werkzaamheden voor het voormalig regime en zijn Hazara afkomst. Verweerder erkent dat eisers bekering tot Jehova's getuige in de weg staat aan terugkeer naar Afghanistan, maar omdat niet is voldaan aan het duurzaamheidsvereiste kan eiser niettemin ongewenst worden verklaard. Ten slotte heeft verweerder gesteld dat geen sprake is van strijd met artikel 8 van het EVRM.

2.3 Ingevolge artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.4 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een vreemdeling ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

2.5 In paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) wordt gesteld dat een vreemdeling, die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan, in het belang van de internationale betrekkingen ongewenst kan worden verklaard. Hierbij kan worden gedacht aan de vreemdeling van wie het verblijf is geweigerd dan wel is beëindigd op grond van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

AWB 09/22842

blad 3/7

2.6 Niet in geschil is dat eiser in de periode van 1980 tot 1981 als beroepsofficier werkzaam is geweest bij de Nationale Garde, alsmede in de periode van 1981 tot 1989 bij de grensbewakingstroepen van het regeringsleger en in de periode van 1989 tot 1992 bij afdeling 333, later riasat 33, van het ministerie van Staatsveiligheid (KhAD/WAD), met als hoogste rang luitenant-kolonel. Voorts is niet in geschil dat door de Afghaanse autoriteiten oorlogsmisdaden zijn begaan. Eiser bestrijdt evenwel dat sprake is van 'knowing' en 'personal participation'.

2.7 Uit het beleid van verweerder, zoals blijkt uit paragraaf C1/5.13.3.3 van de Vc 2000, volgt dat verweerder zorgvuldig moet motiveren dat er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag valt. Als daaraan is voldaan dient de vreemdeling, wil hij voorkomen dat dit artikel hem wordt tegengeworpen, een en ander gemotiveerd te weerleggen. Teneinde te bepalen of artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen wordt de zogenoemde 'knowing and personal participation test' toegepast.

Er is onder meer sprake van 'knowing participation' indien de vreemdeling werkzaam was voor een onderdeel van een regerings- of overheidsorgaan, bijvoorbeeld voor een onderdeel van het leger, de veiligheidsdienst of de politie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke rapportages op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag heeft gepleegd in de periode dat eiser daar werkzaam was.

Er is onder meer sprake van 'personal participation', indien uit de verklaringen van de vreemdeling of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf, als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, onder verantwoordelijkheid van betrokkene als meerdere is gepleegd.

2.8 Het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 vermeldt dat het ondenkbaar is dat iemand die werkzaam was binnen de KhAD en de WAD, ongeacht het niveau waarop hij of zij werkzaam was, niet op de hoogte was van de grove schendingen van de mensenrechten die plaatsvonden - dit was immers zowel binnen als buiten Afghanistan een welbekend feit. Veel medewerkers binnen de KhAD en de WAD hebben deelgenomen aan deze mensenrechtenschendingen. Vanaf de rang van onderofficier heeft zelfs iedereen actief deelgenomen aan de schendingen. (Onder)officieren konden immers niet binnen de KhAD en de WAD functioneren indien zij niet concreet blijken gaven van hun onvoorwaardelijke loyaliteit.

2.9 Uit eerdergenoemd individueel ambtsbericht van 1 augustus 2000 (DPC/AM admnr. 679125) en de correctie daarop van 8 augustus 2000 blijkt, samengevat, het volgende. Het wordt aannemelijk geacht dat eiser verantwoordelijkheid draagt voor de, door de grensbewakingseenheden, begane mensenrechtenschendingen. Gelet op de snelle promotie van eiser, zijn rang als majoor en de strijdwijze van de grensbewakingstroepen wordt het onontkoombaar geacht dat eiser in een leidinggevende rol aan de gevechtshandelingen heeft deelgenomen. Het wordt niet aannemelijk geacht dat eiser louter voor logistieke aangelegenheden verantwoordelijk was.

2.10 Ingevolge bestendige jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) is een ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden.

AWB 09/22842

blad 4/7

Daartoe dient het ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze informatie is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid daarvan.

2.11 Hetgeen eiser hieromtrent heeft aangevoerd kan, naar het oordeel van de rechtbank, niet als zodanig worden aangemerkt. Dat er volgens eiser veel kritiek is op het algemeen ambtsbericht van 29 februari 2000, waarbij eiser heeft verwezen naar meerdere rapportages en brieven, is daartoe onvoldoende. Verweerder heeft zich, onder meer gelet op de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009, JV 2009, 416, op het standpunt kunnen stellen dat die stukken geen concrete aanwijzingen bevatten dat de informatie uit het ambtsbericht onjuist of onvolledig is. De jurisprudentie waar eiser naar verwijst maakt dat niet anders. Voorts blijkt uit de inhoud van de rapporten van de Nationale Ombudsman, waar eiser naar verwijst, niet dat het individuele ambtsbericht van 1 augustus 2000 en de correctie daarop van 8 augustus 2000 onzorgvuldig tot stand zijn gekomen. Dat dit ambtsbericht tevens ten grondslag is gelegd aan het besluit in een andere zaak (Awb 03/23623), betekent evenmin dat verweerder het niet bij de besluitvorming mocht betrekken. Verweerder heeft zich verder op het standpunt kunnen stellen dat de door eiser overgelegde verklaring van de Afghan Organization of Human Rights & Environmental Protection (AOHREP) niet kan afdoen aan de conclusies van de ambtsberichten, aangezien deze verklaring enkel een conclusie bevat, zonder dat wordt aangegeven hoe tot deze conclusie is gekomen. Daarbij heeft verweerder van belang kunnen achten dat mensenrechtenschendingen, volgens het ambtsbericht van 29 februari 2000, niet zijn geregistreerd. De overige stellingen van eiser hieromtrent leiden niet tot een ander oordeel, aangezien die stellingen enkel kunnen worden aangemerkt als kritische kanttekeningen.

2.12 Verweerder heeft zich, met name gelet op de bevindingen die blijken uit eerdergenoemde ambtsberichten en de eigen verklaringen van eiser, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat ten aanzien van eiser sprake is van 'knowing' en 'personal participation'. Dat deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, bij uitspraak van 30 augustus 2005 (Awb 03/23623) heeft geoordeeld dat de informatie in het individuele ambtsbericht van 1 augustus 2000 en de correctie daarop van 8 augustus 2000 niet voldoende specifiek is om te komen tot de conclusie dat de betreffende vreemdeling (mede) verantwoordelijk moest worden geacht voor het plegen van misdrijven als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, maakt dat niet anders. Hiertoe is van belang dat de twee individuele ambtsberichten geen betrekking hadden op die vreemdeling, maar juist wel specifiek eiser betreffen. De stelling van eiser, dat de risicos waarvoor hij werkzaam was enkel dienden om de Hazarabevolking in het kader van de politiek van de 'nationale verzoening' tegemoet te komen, heeft verweerder niet aannemelijk kunnen achten. Uit eisers eigen verklaringen blijkt dat zijn werkzaamheden voor de Khad/WAD onder meer bestonden uit het voeren van gesprekken met geheim agenten, het opstellen van rapporten, het aanleggen van dossiers, het in de gaten houden van overgelopen Mujahedin commandanten en het controleren van eigen medewerkers. Deze werkzaamheden strekten ertoe Iraanse agenten op te sporen, aanslagen te voorkomen en te voorkomen dat explosieven werden geplaatst en sabotage werd verricht. Daarbij is van belang dat uit eerdergenoemd ambtsbericht van 29 februari 2000 blijkt dat de politiek van de 'nationale verzoening' geen matigende invloed had op het optreden van de WAD.

AWB 09/22842

blad 5/7

Dat eiser niet behoorde tot de groep officieren die hun promotie hebben bereikt door hun loyaliteit te tonen omdat hij al met een hogere rang binnen zou zijn gekomen bij de Khad/WAD en daarna enkel sprake was van periodieke promoties, doet evenmin af aan het vorenstaande. Aangezien niet in geschil is dat eiser is gepromoveerd en uiteindelijk de rang van luitenant-kolonel heeft behaald en plaatsvervangend hoofd is geworden en gelet op eisers werkzaamheden, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat de mensenrechtenschendingen onder verantwoordelijkheid van eiser als meerdere zijn gepleegd. De stelling van eiser, dat hij ontslag heeft genomen op het moment dat hij het vermoeden kreeg dat sprake was van mensenrechtenschendingen, kan niet worden gevolgd, reeds nu eiser eerder heeft verklaard dat hij ontslag heeft genomen vanwege de zwaarte van het werk.

2.13 Verweerder heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat ernstige redenen bestaan te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, zodat aan de voorwaarden voor ongewenstverklaring, zoals genoemd in artikel 67, eerste lid, onder e, van de Vw 2000, is voldaan. Dat de ongewenstverklaring van eiser eerst bijna tien jaar na zijn asielaanvraag heeft plaatsgevonden en er geen strafrechtelijk onderzoek komt naar de bedoelde gedragingen, is daarbij niet van belang, aangezien er geen termijn is gesteld voor ongewenstverklaring en een veroordeling geen voorwaarde is om iemand ongewenst te kunnen verklaren.

2.14 Ingevolge bestendige jurisprudentie van de Afdeling dient in dat geval wel beoordeeld te worden of artikel 3 van het EVRM aan uitzetting van de vreemdeling in de weg staat.

2.15 Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM staat te wachten vanwege zijn werkzaamheden voor het voormalig regime van Afghanistan en zijn Hazara afkomst. De rechtbank acht de motivering van verweerder ter zake, verwoord in het besluit van 13 juli 2007 en als zodanig ingelast in het bestreden besluit, voldoende dragend en maakt deze tot de hare. Daarbij acht de rechtbank met name van belang dat eiser heeft aangegeven in de periode voorafgaand aan zijn vertrek naar Nederland nimmer, vanwege deze redenen, persoonlijke problemen te hebben ondervonden. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd is onvoldoende om anders te oordelen.

2.16 Niet in geschil is dat uitzetting van eiser in strijd is met artikel 3 van het EVRM, vanwege zijn bekering tot Jehova's getuige.

2.17 Uit bestendige jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 21 november 2007, nr. 200704604/1; www.raadvanstate.nl) volgt dat, zo dat enigszins mogelijk is, moet worden voorkomen dat een vreemdeling in een situatie geraakt dat hem geen verblijfsvergunning wordt verleend, maar hij evenmin wordt uitgezet. In dit verband dient verweerder te beoordelen of de desbetreffende vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting uit Nederland verzet. De term duurzaam moet aldus worden begrepen dat de desbetreffende vreemdeling zich op het moment dat het besluit wordt genomen reeds gedurende tien jaren zonder verblijfsvergunning in Nederland in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet, te rekenen vanaf datum eerste asielaanvraag. De term duurzaam houdt verder in dat er geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn.

AWB 09/22842

blad 6/7

2.18 Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser zich, gelet op de datum waarop hij is bekeerd, namelijk 13 juni 2003, nog niet tien jaren in een situatie bevindt waarin artikel 3 van het EVRM zich tegen zijn uitzetting verzet. Een beoordeling van de vraag of er vooruitzicht is op verandering in die situatie is daarom thans niet aan de orde, zodat de stelling van eiser dat het, gelet op de situatie in Afghanistan, nu al duidelijk is dat eiser duurzaam niet zal kunnen terugkeren, niet kan slagen. Artikel 3 van het EVRM staat daarom niet aan ongewenstverklaring van eiser in de weg.

2.19 Ingevolge paragraaf A5/2 van de Vc 2000 is, indien wordt overgegaan tot ongewenstverklaring van een vreemdeling, ook bij eerste toelating, steeds sprake van inmenging in het familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, tenzij ook de gezinsleden Nederland (moeten) hebben verlaten. Daarbij wordt beoordeeld of die inmenging gerechtvaardigd is op grond van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Hiertoe wordt een belangenafweging gemaakt tussen het belang van de vreemdeling en het belang van de staat. De omstandigheden die bij deze belangenafweging worden betrokken zijn opgenomen in paragraaf B2/10.2.3 van de Vc 2000.

2.20 Blijkens die paragraaf dienen, indien openbare-orde aspecten een rol spelen bij de weigering (verder) verblijf toe te staan de uit het arrest van het BHRM van 2 augustus 2001 inzake Boulitif (nr. 54273/00) voortvloeiende 'guiding principles' in ieder geval in de belangenafweging betrokken te worden.

2.21 Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat het belang van de openbare orde en de nationale veiligheid zwaarder dient te wegen dan het belang van eiser bij een ongestoord familieleven. Verweerder heeft daarbij de 'guiding principles' afgewogen. Niet in geschil is dat er, vanwege de Afghaanse nationaliteit van alle gezinsleden, een objectief beletsel bestaat om het familie- of gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen.

Gelet hierop heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, niet in redelijkheid kunnen stellen dat eiser en zijn gezin ook op een andere wijze, namelijk zonder eisers fysieke aanwezigheid, contact kunnen onderhouden, zodat zijn echtgenote en kinderen Nederland niet hoeven te verlaten. Op die manier kan redelijkerwijs niet meer worden gesproken van een invulling van gezinsleven.

Voorts heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat eiser met zijn gezin buiten Nederland en Afghanistan het gezinsleven kan uitoefenen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de ongewenstverklaring van eiser ten gevolge zal hebben dat hij door signalering in het zogenoemde Schengeninformatie-systeem niet in andere landen in het Schengengebied mag verblijven en dat landen buiten het Schengengebied niet snel bereid zullen zijn eiser, met zijn achtergrond, over te nemen.

De door verweerder gemaakte belangenafweging is daarom niet in rechte houdbaar. Bij deze stand van zaken heeft verweerder eiser niet in redelijkheid ongewenst kunnen verklaren.

2.22 Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard en het bestreden besluit zal worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:4, tweede lid en artikel 7:12, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft gezien het voorgaande geen bespreking.

2.23 Met de gegrondverklaring van het beroep en de vernietiging van het bestreden besluit valt de procedure terug in de bezwaarfase. Eiser mocht de behandeling van het bezwaar niet in Nederland afwachten.

AWB 09/22842

blad 7/7

De rechtbank ziet dan ook aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, laatste volzin, van de Awb de voorziening te treffen dat alle rechtsgevolgen van het besluit van 13 juli 2007, voor zover ziend op de ongewenstverklaring en behoudens het, ingevolge het aan het besluit tot ongewenstverklaring inherente, niet kunnen hebben van rechtmatig verblijf, worden geschorst tot verveerder een nieuw besluit op bezwaar heeft genomen.

2.24 Er bestaat aanleiding voor veroordeling van verweerder in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van 9 juni 2009;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op het bezwaar dient te beslissen, met inachtneming van deze uitspraak;
- treft de voorlopige voorziening dat alle rechtsgevolgen van het besluit van 13 juli 2007 voor zover ziend op de ongewenstverklaring en behoudens het ingevolge het, aan het besluit tot ongewenstverklaring inherente, niet kunnen hebben van rechtmatig verblijf, worden geschorst tot in bezwaar is beslist;
- veroordeelt verveerder in de proceskosten ad € 874,-, die deze kosten aan eiser dient te voldoen;

Deze uitspraak is gedaan door mr. F. van der Maden, als voorzitter, mr. A.I. van der Kris en mr. L.J.C. Hangx als rechters en door deze en mr. A. Korporaal-Wisman als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op **28 JULI 2010**

Afschrift verzonden op: **28 JULI 2010**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 AUG 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PSE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank, zitting houdende te Zwolle
van 28 juli 2010
met kenmerk AWB 09/22842

Inzake: met IND-kenmerk 9001.17.8012
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. J.G. Wiebes
advocaat te Lelystad, postbus 2158, 8203 AD

Procesvertegenwoordiging
Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

Contactpersoon:
mr J.C. van't Geer
Tel. 038 - 888 6926

1. Inleiding

- 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle van 28 juli 2010, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk AWB 09/22842 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 9 juni 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Bij besluit van 13 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de ambtsvoorganger van de Minister), verweerder ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw).
- 2.2. Bij brief van 18 juli 2007 heeft verweerder daartegen bezwaar gemaakt.
- 2.3. Bij besluit van 9 juni 2009 heeft de ambtsvoorganger van de Minister dit bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.4. Bij brief van 24 juni 2009 heeft verweerder daartegen beroep ingesteld.
- 2.5. Bij uitspraak van 28 juli 2010 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle, dit beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.21 op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder heeft in het bestreden besluit overvogen dat het belang van de openbare orde en de nationale veiligheid zwaarder dient te wegen dan het belang van eiser bij een ongestoord gezinsleven. Verweerder heeft daarbij de 'guiding principles' afgewogen. Niet in geschil is dat er, vanwege de Afghaanse nationaliteit van alle gezinsleden, een objectief beletsel bestaat om het familie- of gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. Gelet hierop heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, niet in redelijkheid kunnen stellen dat eiser en zijn gezin ook op een andere wijze, namelijk zonder eisers fysieke aanwezigheid, contact kunnen onderhouden, zodat zijn echtgenote en kinderen Nederland niet hoeven te verlaten. Op die manier kan redelijkerwijs niet meer worden gesproken van een invulling van gezinsleven.

Voorts heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat eiser met zijn gezin buiten Nederland en Afghanistan het gezinsleven kan uitoefenen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de ongewenstverklaring van eiser ten gevolge zal hebben dat hij door signalering in het zogenaamde Schengeninformatie-systeem niet in andere landen in het Schengengebied mag verblijven en dat landen buiten het Schengengebied niet snel bereid zullen zijn eiser, met zijn achtergrond, over te nemen.

De door verweerder gemaakte belangenafweging is daarom niet in rechte houdbaar. Bij deze stand van zaken heeft verweerder eiser niet in redelijkheid ongewenst kunnen verklaren."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.22, 2.23 en 2.24 op pagina 6 en 7 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen

aan.

4. Toelichting op de grief

- 4.1. De Minister merkt allereerst het volgende op. De rechtbank vangt de bestreden rechtsoverweging ten onrechte aan met - in het kader van de aanwezigheid van objectieve belemmeringen - te overwegen dat de ambtsvoorganger van de Minister niet in alle redelijkheid heeft vast kunnen stellen dat verweerder en zijn gezin ook op een andere wijze, namelijk zonder verweerders fysieke aanwezigheid, contact kunnen onderhouden, zodat zijn echtgenote en kinderen Nederland niet hoeven te verlaten en er op die manier niet meer kan worden gesproken van invulling van gezinsleven. De rechtbank miskent hiermee dat de bestreden overweging in de beschikking op bezwaar dient te worden aangemerkt als een overweging 'ten overvloede' om aan te geven dat, nu er geen objectieve belemmeringen aanwezig zijn het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen, de bescherming van artikel 8 EVRM niet zo ver reikt dat er voor de staat een algemene verplichting bestaat de domiciliekeuze van een vreemdeling te eerbiedigen, ook al zijn de gezinsleden van verweerder in het bezit van een verblijfsvergunning. In het geval dat de gezinsleden van verweerder ervoor zouden kiezen - zonder verweerder - in Nederland te blijven, is er in de beschikking op gewezen dat er ook manieren zijn om het gezinsleven zonder de fysieke aanwezigheid van verweerder te kunnen onderhouden. Dit laat echter onverlet dat de afwezigheid van objectieve belemmeringen voor verweerder en diens gezinsleden om hun gezinsleven (gezamenlijk) buiten Nederland uit te oefenen, reeds door de ambtsvoorganger van de Minister was vastgesteld. Dit heeft de rechtbank miskend.
- 4.2. De Minister constateert voorts dat de rechtbank in rechtsoverweging 2.18 heeft geoordeeld dat artikel 3 EVRM niet (duurzaam) aan de ongewenstverklaring van verweerder in de weg staat. Dit brengt met zich mee dat op verweerder de rechtsplicht rust Nederland te verlaten en de rechtbank hiermee, zij het impliciet, instemt.
- 4.3. Uit paragraaf B2/10.2.3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc) volgt - in het kader van het bestaan van objectieve belemmeringen - dat indien het gezinsleven niet in het land van herkomst, maar mogelijk wel in een derde land kan worden uitgeoefend, voorshands geen objectieve belemmering wordt aangenomen. De verblijfsgerechtigde hoofdpersoon en de gezinsleden dienen daarover helderheid te verschaffen en dat te onderbouwen.
- 4.4. In onderhavige procedure is tussen partijen niet in geschil dat er vooralsnog een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven in het land van herkomst, Afghanistan, uit te oefenen. De Minister is echter van oordeel dat niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in enig ander land uit te oefenen.
- 4.5. De Minister stelt vast dat verweerder heeft nagelaten aan te geven dan wel te onderbouwen waarom hij (en zijn gezinsleden) hun gezinsleven niet zouden kunnen uitoefenen in een derde land. De rechtbank miskent dit en lijkt de bewijslast in dit kader zelfs (ten onrechte) om te draaien. Verweerder merkt daartoe het volgende op. De enkele verwijzing naar de opname van de naam van verweerder in het Schengen Informatie Systeem, een verwijzing waarvan de Minister overigens in de gronden van beroep niet is gebleken,

kan niet worden beschouwd als een onderbouwing waarom het gezinsleven niet zou kunnen worden uitgeoefend in een ander (Schengen)land. De namen van alle ongewenst verklaarde vreemdelingen in Nederland worden immers in het Schengen Informatie Systeem opgenomen. Ergo, deze redenering doorvoerende zou het er op neerkomen dat geen enkele in Nederland verblijvende vreemdeling ten aanzien van wie en wiens gezin er objectieve belemmeringen bestaan het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen, meer ongewenst verklaard zou kunnen worden. Dit voert te ver en kan in alle redelijkheid niet als het gewenste resultaat van de bescherming die artikel 8 EVRM beoogt te bieden worden beschouwd. Bovendien miskent de rechtbank met haar oordeel over de stelling dat landen buiten het Schengengebied niet snel bereid zullen zijn verweerder, met zijn achtergrond, over te nemen, dat deze stelling speculatief is en iedere concrete - verlate - onderbouwing mist. Verweerder heeft dus niet voldaan aan zijn inspanningsverplichting in dit kader. Dit heeft de rechtbank miskend.

- 4.6. *Tot slot wenst de Minister nog op te merken dat de rechtbank ten onrechte niet in haar oordeel heeft meegenomen dat de ambtsvoorganger van de Minister in de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM tevens heeft meegewogen dat er ten opzichte van de meerderjarige kinderen van verweerder geen sprake is van de meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding.*
- 4.7. *Gelet op het voorgaande is de rechtbank ten onrechte tot de conclusie gekomen dat de ambtsvoorganger van de Minister de belangen op onjuiste wijze heeft afgewogen dan wel dat het besluit een deugdelijke motivering ontbeert.*
5. **Conclusie**
- 5.1. **De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 9 juni 2009 ingestelde beroep.**

Zwolle, 19 augustus 2010

Gemachtigde,

N.A.P. Trommelen, gemachtigde

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 -888- 6784*

SUYDERSEE ADVOCATEN

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

24 AUG 2010

ZAAKNR.

AAN: V3-Sch.

BEHANDELD: DD: PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per Fax: 070 - 36 51 380
en per gewone post

Inzake: Ministerie van Justitie, IND
Betreft: Hoger Beroep vreemdelingenzaken (ongewenstverklaring)
Uw kenmerk: 201008167/1/V3
Ons kenmerk: 20100312
Datum: 24 augustus 2010

Toevoeging Civiel is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem.

Hoogedelgestrenge Heer/Vrouwe,

Appellant,

1. de heer geboren op te
(Afghanistan) van Afghaanse nationaliteit, wonende, althans verblijvende te
aan de

te dezer zake woonplaats kiezende te 8232 VM Lelystad aan het Stadhuisplein 67, ten kantore van Suydersee Advocaten van wie mr. J.G. Wiebes, daartoe als advocaat/gemachtigde *bepaaldelijk gevolmachtigd* tot het indienen van onderhavig hoger beroepschrift, doet u het volgende meedelen:

Bij uitspraak d.d. 28 juli 2010, verzonden op 28 juli 2010 van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, Zittingsplaats Zwolle, Vreemdelingenkamer, meervoudige kamer, onder nummer Awb 09 / 22842 (productie 1), is het namens Appellant ingediende beroepschrift d.d. 24 juni 2009 gericht tegen de afwijzende beschikking d.d. 9 juni 2009 van de voormalige Staatssecretaris van Justitie onder IND-nummer: 9801.17.8012 gegrond verklaard voor zover het beroep ziet op artikel 8 EVRM. De rechtbank overweegt ten aanzien van de andere door Appellant aangevoerde overwegingen (ondermeer artikel 3 EVRM) dat deze niet tot gegrond verklaring van het hoger beroepschrift dienen te leiden.

Stadhuisplein 67
8232 VM Lelystad

Postbus 2156
8200 AD Lelystad

Tel: 0320-222 007
Fax: 0320-236 805

info@suydersee-advocaten.nl
www.suydersee-advocaten.nl

Appellant kan zich met de inhoud van genoemde uitspraak voor zover dit niet eveneens leidt tot de gegrond verklaring van zijn beroepschrift, niet verenigen en is van mening dat het namens hem ingediende beroepschrift volledig gegrond verklaard had dienen te worden. Reden waarom ondergetekende, thans hoger beroep instelt bij uw Afdeling.

Appellant verwijst allereerst naar de gronden van het beroepschrift d.d. 21 augustus 2009 en hetgeen in de eerste aanleg- en bezwaarfase namens en door hem is aangevoerd, hetgeen hier als herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd.

Het hoger beroep berust op onderstaande grieven:

GRIEF I:

De rechtbank hanteert in dit geval de gesteld 'Individuele ambtsberichten' d.d. 1 augustus en 8 augustus 2000 als toetsingskader (zie rechtsoverweging 2.8 t/m 2.12). Appellant heeft in de beroepsprocedure reeds aangevoerd dat deze ambtsberichten niet individueel zijn en voorts gebaseerd zijn op informatie, welke door het Ministerie van Buitenlandse Zaken is ingewonnen in Pakistan en niet ter plaatse.

De inhoud van de ambtsberichten geeft aan dat op essentiële onderdelen geen informatie kon worden ingewonnen.

Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat gelet op de gewijzigde situatie in Afghanistan er thans wel mogelijkheden zijn om aanvullend onderzoek ter plaatse te doen. Een en ander klemt te meer nu Appellant zelf een onderzoek ter plaatse heeft laten uitvoeren door de Afghan Organization of human Rights & Environmental protection (AOHREP).

Mede gelet op de gemotiveerde kritiek van Appellant op de ambtsberichten, de gedateerdheid hiervan en de huidige mogelijkheden tot nader onderzoek, heeft de rechtbank miskend dat van verweerder, in het kader van de zorgvuldigheid (zoals omschreven in rechtsoverweging 2.7), aanvullend onderzoek had mogen worden verwacht c.q. het Ministerie van Buitenlandse Zaken had moeten verzoeken om aanvullend onderzoek ter plaatse uit te voeren.

Onder deze omstandigheden is sprake van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en de volledigheid van de ambtsberichten (zie rechtsoverweging 2.10). Gelet op hetgeen hieromtrent in onderhavig hoger beroepschrift wordt aangevoerd, overweegt de rechtbank ten onrechte onder 2.11:

'Hetgeen eiser hieromtrent heeft aangevoerd kan, naar het oordeel van de rechtbank, niet als zodanig worden aangemerkt. Dat er volgens eiser veel kritiek is op het algemeen ambtsbericht van 29 februari 2000, waarbij eiser heeft verwezen naar meerdere rapportages en brieven, is daartoe onvoldoende. Verweerder heeft zich, ondermeer gelet op de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009, JV 2009, 416, op het standpunt kunnen stellen dat die stukken geen concrete aanwijzingen bevatten dat de informatie uit het ambtsbericht onjuist of onvolledig is.'

GRIEF II:

De rechtbank overweegt ten onrechte onder rechtsoverweging 2.11 en 2.12:

'Voorts blijkt uit de inhoud van de rapporten van de Nationale Ombudsman, waar eiser naar verwijst, niet dat het individuele ambtsbericht van 1 augustus 2000 en de correctie daarop van 8 augustus 2000 onzorgvuldig tot stand zijn gekomen. Dat dit ambtsbericht

tevens ten grondslag is gelegd aan het besluit in een andere zaak (Awb 03/23623), betekent evenmin dat verweerder het niet bij de besluitvorming mocht betrekken.'

De rechtbank miskend dat de Nationale Ombudsman veel kritiek heeft geleverd op de gang van zaken rond de individuele ambtsberichten in zijn algemeenheid. Het rapport van de Nationale Ombudsman dient dan ook in onderlinge samenhang te worden gezien, met de kritiek welke door Appellant ten aanzien van het individuele ambtsbericht is aangevoerd.

Appellant heeft bovendien aangetoond dat geen sprake is van een individueel ambtsbericht nu deze in ieder geval tevens is aangewend in tenminste een andere zaak (zie onder Grief III).

GRIEF III:

De rechtbank overweegt ten onrechte onder 2.12:

'Verweerder heeft zich, met name gelet op de bevindingen die blijken uit de eerdergenoemde ambtsberichten en de eigen verklaringen van eiser, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat ten aanzien van eiser sprake is van 'knowing' en 'personal participation'. Dat deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, bij uitspraak van 30 augustus 2005 (Awb 03/23623) [productie 4 bij aanvullende gronden beroep d.d. 4 oktober 2007, dossierstuk 151a, ond.] heeft geoordeeld dat de informatie in het individuele ambtsbericht van 1 augustus 2000 en de correctie daarop van 8 augustus 2000 niet voldoende specifiek is om te komen tot de conclusie dat desbetreffende vreemdeling (mede) verantwoordelijk moest worden geacht voor het plegen van misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, maakt dat niet anders. Hiertoe is van belang dat de individuele ambtsberichten geen betrekking hadden op die vreemdeling, maar juist wel specifiek eiser betreffen.'

De rechtbank miskend allereerst dat de rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht er in de aangehaalde zaak van uitging dat de ambtsberichten betrekking hadden op desbetreffende vreemdeling. De rechtbank overwoog:

'Gelet op voormeld ambtsbericht en onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 16 januari 2004 (JV 2004, 130) en 2 november 2004 (JV 2005, 12) is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat ten aanzien van eiser is voldaan aan de 'personal participation' test. De rechtbank oordeelt dat de door verweerder aan dit besluit ten grondslag gelegde informatie, ontleend aan het hiervoor genoemde individuele ambtsbericht alsmede de aanvulling daarop, geen zodanig specifieke informatie biedt over de interne organisatiestructuur van de Afghaanse grensbewakingstroepen, in het bijzonder over de interne verhoudingen tussen de communicatie-eenheden en overige eenheden binnen deze troepen, de taakverdeling binnen de communicatie-eenheden waar eiser, in de door verweerder geduide periode, werkzaam is geweest alsmede over de bijdragen van deze eenheden aan het plegen van de door verweerder bedoelde misdrijven door (gevechtseenheden van) de grensbewakingstroepen, dat op basis daarvan aan eisers verklaringen over zijn positie en werkzaamheden, ernstige redenen kunnen worden ontleend om te veronderstellen dat sprake is geweest van het bewust en direct leveren van een wezenlijke bijdrage aan het plegen deze misdrijven. Zonder nadere specifieke informatie als hiervoor bedoeld is het naar het oordeel van de rechtbank niet op voorhand

aannemelijk te achten dat alle communicatie-eenheden van de grensbewakingstroepen betrokken waren c.q. juist eisers communicatie-eenheid betrokken was bij communicatie betreffende vorenbedoelde misdrijven als bedoeld in artikel 1F van het Verdrag.

Uit deze overweging blijkt allereerst dat ook de rechtbank van oordeel is dat zonder nader onderzoek voor wat betreft werk voor de grensbewakingstroepen niet tot toepasselijkheid van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag kan worden geconcludeerd.

Appellant heeft verweerder voorts gewezen op de eerdere constatering van de meervoudige kamer van rechtbank Amsterdam bij uitspraak d.d. 20 april 2006 dat de gesteld individuele ambtsberichten niet individueel zijn. Het proces-verbaal van de zitting is overgelegd als productie 1 bij de aanvullende gronden beroep d.d. 4 oktober 2007 (dossierstuk 151a). Desbetreffende passages zijn met een zwarte marker gemarkeerd.

Appellant is van oordeel dat de rechtbank niet zondermeer had mogen aannemen dat desbetreffende, individuele ambtsberichten specifiek zien op zijn persoon. Immers aantoonbaar heeft verweerder in de aangehaalde zaak hetzelfde beweerd. Gegevens uit deze aangehaalde zaak zijn verder niet opgevraagd dan wel betrokken bij de totstandkoming van de aangevallen uitspraak.

Gemachtigde heeft van de advocaat in de aangehaalde zaak begrepen dat verweerder deze persoon heeft toegelaten op grond van artikel 29 lid 1 onder a Vw.

Appellant concludeert dat op basis van deze ambtsberichten niet vanwege zijn eerdere werkzaamheden voor de grensbewakingstroepen kan worden geconcludeerd dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag. Nu geen informatie beschikbaar is over de Riasats 33 en 333 waar Appellant later werkzaam is geweest, kan ook dit onderdeel niet leiden tot de conclusie dat artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen. Verweerder heeft geweigerd nader onderzoek te doen – ook niet na het aanleveren van objectief verifieerbare gegevens van AOHREP- c.q. wederom duidelijk is dat Appellant op onzorgvuldige wijze tot ongewenst vreemdeling is verklaard.

GRIEF IV:

De rechtbank overweegt ten onrechte:

'Verweerder heeft zich verder op het standpunt kunnen stellen dat de door eiser overgelegde verklaring van de Afghan Organization of human Rights & Environmental protection (AOHREP) niet kan afdoen aan de conclusies van de individuele ambtsberichten, aangezien deze verklaring enkel een conclusie bevat, zonder dat wordt aangegeven hoe tot deze conclusie is gekomen. Daarbij heeft verweerder van belang kunnen achten dat mensenrechtenschendingen, volgens het ambtsbericht van 29 februari 2000, niet zijn geregistreerd.'

De rechtbank miskent dat AOHREP objectief verifieerbare informatie verstrekt en wel degelijk heeft aangegeven op welke wijze tot de conclusie wordt gekomen dat Appellant zich niet schuldig heeft gemaakt aan het schenden van mensenrechten:

'As we acquired information regarding Mr. [redacted] from the previously worked administrations like Ministry of Defense, National Security, Planning Ministry and those who are familiar with him. He is not involved in any crime against human rights or any other cases of war.'

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken hanteert een gelijke wijze van informatieverstrekking en kan de door Appellant aangeleverde informatie eenvoudig natrekken bij AOHREP. Hierbij is niet zonder betekenis dat het voor de vreemdeling vanuit Nederland geen eenvoudige opgave is om vanuit Afghanistan dergelijk belangrijke informatie te verkrijgen. Appellant acht het niet juist dat deze onderzoeksresultaten zonder hier waarde aan toe te kennen, terzijde worden gesteld. Appellant acht voorts merkwaardig dat verweerder hem de toepasselijkheid van artikel 1(F) tegenwerpt, doch aan de andere kant aanneemt dat hij van de huidige machthebbers in Afghanistan niets te vrezen zou hebben vanwege zijn voorgaande werkzaamheden. Immers de huidige machthebbers (Mujahedin) zijn de tegenstanders van het voormalig regime van de DVPA. Indien Appellant zich daadwerkelijk schuldig zou hebben gemaakt aan het schenden van mensenrechten, zou hij reeds om deze reden te vrezen hebben voor een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

GRIEF V:

De rechtbank overweegt ten onrechte:

'De stelling van eiser, dat de riasats waarvoor hij werkzaam was enkel dienden om de Hazarabevolking in het kader van de politiek van de 'nationale verzoening' tegemoet te komen, heeft verweerder niet aannemelijk kunnen achten.'

Appellant merkt allereerst op dat eerder over de riasats door het Ministerie van Buitenlandse Zaken geen informatie kon worden ingewonnen. Niet duidelijk is derhalve op grond waarvan verweerder de verklaringen van Appellant – welke immers als uitgangspunt worden genomen – niet aannemelijk heeft kunnen achten.

Appellant wijst voorts op de omstandigheid dat verweerder en de rechtbank zich klaarblijkelijk voor wat betreft dit onderdeel enkel baseren op de verklaringen die hij zelf heeft afgelegd. Immers aan deze passage wordt toegevoegd:

'Uit eisers eigen verklaringen blijkt dat zijn werkzaamheden voor de Khad/WAD onder meer bestonden uit het voeren van gesprekken met geheim agenten, het opstellen van rapporten, het aanleggen van dossiers, het in de gaten houden van overgelopen Mujahedin commandanten en het controleren van eigen medewerkers.'

Appellant constateert dat uit deze handelingen niet kan worden afgeleid dat hij misdaden als bedoeld in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag heeft begaan. Appellant ziet voorts niet in dat als verweerder en de rechtbank zich in dit kader uitsluitend baseren op zijn verklaringen, waarom dan niet rekening wordt gehouden met zijn uitleg dat de riasats bedoeld waren om de Hazara bevolking in het kader van de nationale verzoening tevreden te stellen en deze eenheden niet bij actieve strijd betrokken zijn geweest.

Bescherming tegen Iraanse agenten die aanslagen wilden voorbereiden op Afghaans grondgebied, kan evenmin als zodanig worden uitgelegd. Appellant wijst op de overgelegde informatie waaruit blijkt dat in ieder geval in Kabul, de locatie waar hij gevestigd was, in desbetreffende periode (Guislozzi) geen mensenrechtenschendingen meer hebben plaats gevonden.

GRIEF VI:

De rechtbank overweegt ten onrechte:

'Dat eiser niet behoorde tot de groep officieren die hun promotie hebben bereikt door hun loyaliteit te tonen omdat hij al met een hogere rang binnen zou zijn gekomen bij de Khad/WAD en daarna enkel sprake was van periodieke promoties, doet evenmin af aan het vorenstaande. Aangezien niet in geschil is dat eiser is gepromoveerd en uiteindelijk de rang van luitenant-kolonel heeft behaald en plaatsvervangend hoofd is geworden, en gelet op eisers werkzaamheden, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat de mensenrechtenschendingen onder verantwoordelijkheid van eiser als meerdere zijn gepleegd.'

In het algemeen ambtsbericht van 9 mei 2000 is onder meer vermeld dat niet elke militair verantwoordelijkheid draagt voor, of zich daadwerkelijk schuldig heeft gemaakt aan, het excessief geweld dat destijds (tijdens de bloedige burgeroorlog 1979-1992) door het Afghaanse regeringsleger is uitgeoefend. Om vast te stellen in hoeverre iemand bij deze praktijken was betrokken, is informatie vereist over de legeronderdelen waarin hij destijds diende en de rangen die hij bekleedde. In het algemeen kan volgens het ambtsbericht echter gesteld worden dat promotie naar de rang van officier slechts was voorbehouden aan militairen over wier loyaliteit en kundigheid geen twijfel bestond. In de praktijk betekende dit dat degenen die voor promotie in aanmerking kwamen zich in de strijd tegen de Mujahedin als hardliner moesten hebben onderscheiden. Er bestaat derhalve een reële kans dat hoofdofficieren zich schuldig hebben gemaakt aan oorlogsmisdrijven en schendingen van de mensenrechten.

Hieruit volgt allereerst dat informatie beschikbaar dient te zijn over de legeronderdelen waar Appellant heeft gewerkt. Over de Riasats 33 en 333 ontbreekt informatie volledig.

Voorts blijkt – anders dan de rechtbank overweegt – dat de wijze waarop men werd bevorderd wel degelijk van belang was. Normaliter kwamen slechts zij in aanmerking voor promotie die zich als hardliner in de strijd tegen de Mujahedin hebben bewezen. Zij konden dit slechts doen door zich schuldig te maken aan mensenrechtenschendingen en oorlogsmisdrijven. Bevorderingen na bewezen loyaliteit door mensenrechten te hebben geschonden, vormen het kernargument om tot toepasselijkheid van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag te concluderen.

Appellant stroomde echter reeds met een hoge officiersrang in bij de grensbewakingstroepen c.q. hij nimmer zijn loyaliteit op een dergelijke wijze heeft moeten bewijzen. De promoties welke volgden waren periodiek en hebben tevens betrekking op de periode dat hij werkzaam was voor de Riasats 33 en 333. Juist in zijn geval vormen de bevorderingen en zijn hoge rang, geen indicatie voor de toepasselijkheid van artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag.

Anders dan de rechtbank overweegt, kan niet op basis van het enkele feit dat eiser is gepromoveerd, worden geconcludeerd dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen dan wel hier weet van heeft gehad ('personal' en 'knowing' participation'). Appellant heeft dermate zwaarwegende bijzonderheden aangevoerd, dat ten aanzien van hem tot de zogenaamde 'significante uitzondering' dient te worden geconcludeerd. Appellant wijst hierbij opnieuw op de omstandigheid dat hij als etnisch, hoogopgeleide Hazara werkzaam was binnen een speciaal voor de Hazara's in het leven geroepen eenheid. De Khad/WAD waren echter niet bereid deze eenheden daadwerkelijk invloed en enige zeggenschap te geven. De eenheden waren enkel bedoeld om de Hazara bevolking tevreden te stellen en in de waan te laten verkeren dat zij mee konden participeren.

Deze stelling van Appellant is dermate essentieel dat deze niet zonder nader onderzoek – zoals thans wel het geval is – terzijde kan worden gesteld. Appellant verwijst naar een uitspraak van de Arrondissementsrechtbank te Groningen d.d. 27 mei 2007, Awb 05/6327 (productie 2) rechtsoverweging 2.12:

'De rechtbank deelt deze visie van verweerder echter niet. Allereerst overweegt de rechtbank op dit punt dat eiser reeds in de gronden van beroep heeft betoogd dat verweerder heeft verzuimd de specifieke situatie van eiser bij de beoordeling te betrekken. De stelling met betrekking tot een door eiser noodzakelijk geacht onderzoek naar het specifieke legeronderdeel waarin eiser heeft gediend, bouwt daar op voort. (...) De rechtbank oordeelt ten aanzien van deze stelling voorts als volgt. Weliswaar geeft het algemene ambtsbericht van 9 mei 2000 een betekenisvolle aanwijzing voor individuele betrokkenheid van (hoofd)officieren bij mensenrechtenschendingen, maar om deze specifieke betrokkenheid van eiser ook in het kader van de onderhavige beoordeling vast te kunnen stellen is, naar het oordeel van de rechtbank, blijkens dit algemene ambtsbericht, wel degelijk onderzoek naar het betreffende legeronderdeel nodig.'

'Bij het voorgaande acht de rechtbank tevens van belang dat eiser consequent heeft verklaard niet aan gevechtshandelingen te hebben deelgenomen, welke stelling hij heeft onderbouwd met een verklaring van [naam], onder wie hij heeft gediend, alsmede - in beroep- met verklaringen van de Afghaanse overheid.'

Aangehaalde passages hebben tevens relevantie voor de zaak van Appellant. Verweerder baseert zich in grote mate op zijn eigen verklaringen, doch hecht geen waarde aan zijn stelling dat hij niet heeft deelgenomen aan gevechtshandelingen. Voor de rechtbank geldt overeenkomstig.

Ten aanzien van de Riasats 33 en 333 is geen aanvullend onderzoek verricht, terwijl Appellant voor zijn werk bij de Grensbewakingstroepen te Kabul, niet zijn loyaliteit heeft moeten bewijzen om zijn officiersrang te krijgen. Appellant werd reeds officier op grond van zijn studie in de voormalige Sovjet-Unie.

GRIEF VII:

In casu staat niet ter discussie dat Appellant niet naar Afghanistan kan terugkeren nu een schending van artikel 3 EVRM wordt aangenomen. Dit vanwege zijn geloofsbekeering tot Jehovah's Getuige op 13 juni 2003.

Appellant is van oordeel dat verweerder en de rechtbank miskennen dat hij tevens vanwege zijn werkzaamheden voor het voormalig regime een onmenselijke behandeling heeft te vrezan. Appellant heeft tevens uitdrukkelijk aangevoerd dat naast de Mujahedin tevens de Taliban er veel aan gelegen was om alle medewerkers van de Riasats 33 en 333 te arresteren. Het is bekend dat de Taliban hard hebben opgetreden tegen de Hazara bevolkingsgroep. Door de leden van de voormalige Riasats op te pakken en de elimineren, werd de Hazara bevolking in één keer van zijn intellectuelen ontdaan. Dit onderdeel is niet dan wel nauwelijks beoordeeld in de toets aan artikel 3 EVRM.

Noch verweerder noch de rechtbank hebben aandacht besteedt aan deze belangrijke stelling van Appellant die heeft toegevoegd dat de Taliban beschikten over de lijst met medewerkers. Hieruit volgt dat ook met ingang van de asielaanvraag op 18 januari 1998 een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van Appellant dient te worden aangenomen.

Anders dan de rechtbank onder rechtsoverweging 2.15 overweegt, heeft Appellant wel degelijk voor problemen in de zin van artikel 3 EVRM te vrezen.

GRIEF VIII:

De rechtbank overweegt onder 2.17 dat zo enigszins mogelijk moet worden voorkomen dat een vreemdeling in een situatie geraakt dat hem geen verblijfsvergunning wordt verleend, maar hij evenmin wordt uitgezet. In dit verband dient te worden beoordeeld of artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. De rechtbank hanteert hierbij de datum van bekering tot het christendom op 13 juni 2003.

Appellant persisteert dat ten aanzien van hem dient te worden uitgegaan van de datum 18 januari 1998 c.q. reeds sprake is van een overschrijding van de tien jaar zonder verblijfsvergunning, terwijl een schending van artikel 3 EVRM dient te worden aangenomen.

Appellant is tevens van oordeel dat de rechtbank niet voorbij had mogen gaan aan de omstandigheid dat hij al 12,5 jaar in Nederland verblijft zonder verblijfstitel. Er is sprake van disproportionaliteit.

Appellant is tevens van oordeel dat de situatie in Afghanistan dermate zorgwekkend is, dat ook in de periode tot 18 januari 2013 in alle redelijkheid niet kan worden aangenomen dat hij als christen en afvallig moslim, veilig kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er is geen vooruitzicht op verandering van deze situatie binnen niet al te lange termijn. Anders dan de rechtbank overweegt onder 2.18 staat artikel 3 EVRM wel aan de ongewenstverklaring van Appellant in de weg.

GRIEF IX:

Gelet op hetgeen hierboven is aangevoerd, komt de rechtbank ten onrechte niet tevens op grond van de overige argumenten, welke zien op de inhoudelijke problematiek en het beroep op artikel 3 EVRM, tot gegrond verklaring van het beroepschrift.

Deze grief mist zelfstandige betekenis en dient in samenhang met voorgaande grieven te worden gezien.

Op grond van het bovenstaande verzoekt Appellant voornoemd u:

1.

de uitspraak van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zp. Zwolle d.d. 28 juli 2010, onder nummer 09 / 22842 voor zover bestreden, te vernietigen en het beroepschrift d.d. 24 juni 2009 wederom gegrond te verklaren voor wat betreft de onderdelen welke zien op de inhoudelijke problematiek in relatie met artikel 3 EVRM, wegens strijd met het Europees Verdrag inzake de Bescherming van de Rechten van de Mens, de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel en opnieuw rechtdoende,

PRIMAIR:

de vernietiging uit te spreken over de beschikking d.d. 9 juni 2009 van de voormalige Staatssecretaris van Justitie, en te bepalen dat ten aanzien van appellant Appellant het bezwaarschrift gegrond wordt verklaard c.q. de ongewenstverklaring wegens schending van

artikel 3 dan wel 8 EVRM wordt opgeheven opdat hij in het bezit kan worden gesteld van een verblijfstitel.

SUBSIDIAIR:

te bepalen dat de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage dan wel de Minister van Justitie, als rechtsopvolger van de Staatssecretaris van Justitie een nieuwe beslissing neemt met inachtneming van uw uitspraak,

II.

Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Hoogachtend,

mr. J.G. Wiebes, advocaat

Producties: twee

N.B. Afschrift van deze brief (met bijlagen) zond ik heden aan verweerder.